

§ 4. Na posiedzeniach Państwowej Rady Emigracyjnej przewodniczy Minister Pracy i Opieki Społecznej, względnie wyznaczony przez niego zastępca.

§ 5. Posiedzenia Państwowej Rady Emigracyjnej odbywają się w miarę potrzeby nie rzadziej jednak niż raz na trzy miesiące.

Nadto należy zwołać zebranie Rady Emigracyjnej o ile tego zażąda $\frac{1}{4}$ jej członków lub Urząd Emigracyjny.

§ 6. Posiedzenia Państwowej Rady Emigracyjnej są ważne w razie obecności $\frac{1}{3}$ jej członków. Opinie Rady zapadają zwykłą większością głosów. W razie równości głosów rozstrzyga przewodniczący.

§ 7. Członkowie Państwowej Rady Emigracyjnej nie będący przedstawicielami władz oraz Sejmu otrzymują diety i zwrot kosztów podróży na zasadach przysługujących urzędnikom państwowym V stopnia służbowego za każdy dzień czynności w Radzie.

§ 8. Koszta utrzymania Państwowej Rady Emigracyjnej obciążają budżet Urzędu Emigracyjnego.

§ 9. Wykonanie niniejszego rozporządzenia poleca się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej.

Prezydent Ministrów:

Witos

Minister Pracy i Opieki Społecznej:

L. Darowski

Minister Spraw Wewnętrznych:

Raczkiewicz

Minister Spraw Zagranicznych:

Skirmunt

404.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 11 lipca 1921 roku

w sprawie rozciągnięcia na województwa nowogródzkie, poleskie i wołyńskie oraz na powiaty grodzieński, wołkowyski i białowieski województwa białostockiego mocy obowiązującej dekretu z dnia 8 lutego 1919 r. w przedmiocie ustroju Sądu Najwyższego.

Na mocy art. 6 ustawy z dnia 4 lutego 1921 r. o unormowaniu stanu prawno-politycznego na ziemiach, przyłączonych do obszaru Rzeczypospolitej na podstawie umowy o preliminarjnym pokoju i rozejmie, podpisanej w Rydze dnia 12 października 1920 r. (Dz. U. Rz. P. № 16 poz. 93) Rada Ministrów zarządza co następuje:

§ 1. Na województwa nowogródzkie, poleskie i wołyńskie oraz na powiaty grodzieński, wołkowyski i białowieski województwa białostockiego rozciąga się moc obowiązującą dekretu z dnia 8 lutego 1919 r. w przedmiocie ustroju Sądu Najwyższego (Dz. Pr. P. P. № 15 poz. 199).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje od dnia ogłoszenia, jednocześnie traci moc § 3 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych w przedmiocie wymiaru sprawiedliwości na terenach przyfrontowych i etapowych (Dz. Urz. Z. T. P. i E. z 1920 № 3 p. 20).

§ 3. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Sprawiedliwości.

Prezydent Ministrów:

Witos

Minister Sprawiedliwości:

Sobolewski

405.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 11 lipca 1921 r.

w przedmiocie sądownictwa doraźnego na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej.

W myśl art. 2 ustawy z dnia 30 czerwca 1919 r. (Dz. Pr. Rz. P. № 55, poz. 341) i punktu 6 § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 kwietnia 1921 r. (Dz. U. Rz. P. № 37, poz. 223) — Rada Ministrów na wniosek Ministra Sprawiedliwości, przedstawiony w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych zarządza co następuje:

§ 1. Sądy doraźne w okręgach warszawskiego i lubelskiego sądu apelacyjnego tudzież sądu apelacyjnego ziem wschodnich utrzymuje się na czas dalszych sześciu miesięcy, począwszy od dnia 1 sierpnia 1921 r. względem następujących przestępstw:

- a) udziału w bandzie z art. 279 cz. 1 ust. 3 k. k., o ile chodzi o bandę w celu rozboju;
- b) zabójstwa z art. 453 lub 455 ust. 3 k. k., jeśli przestępstwa te popełniono względem osób sprawujących funkcje bezpieczeństwa publicznego, podczas wykonywania lub z powodu wykonywania przez nie obowiązków służbowych, tudzież zabójstwa przewidzianego w art. 455 ust. 6 k. k. (zabójstwo w bandzie) oraz w art. 455 ust. 12 k. k. (zabójstwo w celu zysku);
- c) rozboju, przewidzianego w art. 589 k. k.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1921 roku.

Prezydent Ministrów:

Witos

Minister Sprawiedliwości:

Sobolewski

Minister Spraw Wewnętrznych:

Raczkiewicz